

SCÉNÁŘ K ROZHLASOVÉ REPORTÁŽI

Karel Kafka

Základní škola Prokopa Diviše a MŠ, Znojmo – Přímětice 569

Tým: Kristýna Pokorná, František Hanzal, Elisabeta Chárová, David Veselý,
Ema Kulíšková

Kristýna:

Náš pamětník Karel Kafka se narodil rok po skončení druhé světové války. Rodiče bydleli v Rakousku, byli to vídeňští Češi. Jeho dědeček Jan byl dlouholetým předsedou svazu obuvnického ve Vídni. Byl tak vážený, že dostal i tuto pozvánku:

1:32-1:48

Jest pověřen zastupováním rakouské rakouské Čecho-Slováky, oni to měli rozdělené Čecho-Slováky na pohřbu prezidenta osvoboditele v Praze 21. září 1937.

Otec pana Karla byl kadeřník, za manželku si vzal první ženu svého bratra, který během bojů bohužel padl. Po skončení války se celá rodina přestěhovala do Znojma. V dětství bydleli na Bezručově ulici, blízko nádraží, které bylo vybombardované.

8:29-8:50

Pro nás kluky to bylo eldorádo. Tam se samozřejmě nesmělo, no ale dovedete si představit kluci, mě bylo tak šest, sedm, osm roků. To pořád ještě byly ty zříceniny, sklepy prázdné, že. Tam jsme si hráli na četníky, na policajty, na zloděje, co se hrajou takové, na vojáky. Čili to tam bylo krásné.

V deváté třídě se pan Karel zúčastnil Sportovních her mládeže, kde poprvé zkoušel běh na šedesát metrů. A tehdy se zrodila velká láska k atletice, které se věnuje celý život.

13.30-14.03

Tenkrát dráha, abyste si představili jaká byla dráha, to byla škvárová dráha, startovní bloky jsme neměli, to jsme si udělali jamky, a když byl pozor, z toho

jsme vybíhali, zkrátka na těchto závodech já jsem vyhrál rozběh, vyhrál jsem meziběh a vyhrál jsem finále. No a najednou mě ta atletika chytla a od té doby jsem začal dělat atletiku, zejména sprinty a později skok daleký.

Ema:

Po absolvování jedenáctiletky, si vybral studium učitelství. Poté nastoupil na vojnu, ze které se v červenci 1968 vrátil. Zanedlouho se ovšem situace v Československu změnila.

27:18-27:33

A najednou 21. Srpna, zvonek, žena už byla v práci, ta chodila dřív a sousedka od spodu, napadli nás Rusi, obsadili nás Rusi, my jsme nic nevěděli.

Centrem odporu ve Znojmě se stalo tehdy náměstí Vítězství, dnešní Mariánské tzv. kruhák.

28:24-28:47

Tam byla prodejna potravin a tam jsme měli takový jakoby stanoviště asi pět šest, možná že nás bylo víc, kde nám z horního gymnázia, to dolní ještě neexistovalo cyklostilovali náky letáky a zprávy, které oni se dozvídali, a my jsme to tam teda rozdávali, no pak jsme teda těch x roků jsme absolutně o tom nemohli mluvit.

Elisabeta:

Socha rudoarmějce na náměstí byla v tu dobu symbolem zla. Lidé ji chtěli strhnout.

29:28-30:09

Už byl kolem nějaké provaz nebo nějaký lano, byla tam vééska, nákladní auto, tam bylo lidí, hrozně moc a najednou zespona od Krajzáku od divadla jel najednou, jsme slyšeli střelbu, zkrátka přijížděli nějakí a našťestí stříleli do vzduchu. Ale já jsem tam byl s tatínkem, děcka, jak můj táta tehda už padesát padesát pět rokům já jsem ho nemohl dostihnout. My jsme utíkali tou ulicí domů, to se rozprchlo, to byl takovej najednou strach, když ta salva tam vyšla, ted' jsme nevěděli odkud to vyšlo.

O těchto událostech pan Karel nerad mluví. Naopak rád vzpomíná na svou učitelskou kariéru. Začínal v Hrušovanech nad Jevišovkou. Krásných devět let

prožil jako učitel a zároveň trenér atletiky v Kravsku. Spoluzakládal sportovní třídy ve Znojmě, ve kterých učil až do svého důchodu. Učitelskou profesi opravdu miloval.

9:33-9.38

Je to krásné zaměstnání a jsem rád, že jsem ho mohl dělat.

David:

Pan Karel je stále plný elánu. Je mu ovšem líto, že některé části rodinné historie jsou pro něho stále záhadou. Proto všem radí.

5:06-5:14

Ptejte se rodičů, ptejte se na všechno, co oni si ještě pamatují, protože jednou je najednou pozdě.